

Grete Christensens tale til Stormøde i Sundhedskartellet 11. marts 2013

Hjerteligt velkommen til Sundhedskartellets stormøde om OK13!

Hvor er det fantastisk at være sammen med så mange tillidsrepræsentanter og organisationsvalgte.

Jeg har set meget frem til i dag. Det er jer, der sammen med jeres kolleger får sundhedsvæsenet til at hænge sammen. Og det giver så meget energi at være sammen med jer.

Da vi mødtes i Odense sidste år sagde jeg, at OK13 ville blive en stor mundfuld. Og i dag må vi i den grad konkludere, at OK13 er en stor mundfuld.

Den økonomiske ramme blev akkurat så begrænset, som vi forventede. Og arbejdsgivernes tilgang har været mere aggressiv end nogensinde før.

Da vi mødtes i Odense sagde jeg også, at når jeg ser jer, så bliver jeg fuld af fortrøstning. Sådan har jeg det stadig. Som tillidsvalgte og organisationsvalgte er I ryggraden i Sundhedskartellet. Og jeg er overbevist om, at vi sammen med jer kan få en konstruktiv dialog med medlemmerne om OK13.

Men I skal også vide, at I aldrig kommer til at stå alene. De politiske ledelser i organisationerne står bag jer og vil give jer al den opbakning, I får behov for.

Der er ingen tvivl om, at medlemmerne havde håbet på et andet resultat. Det forstår jeg fuldt ud. Men presset har været stort, og arbejdsgiverne har ageret anderledes, end vi har set det før.

Det har betydet, at vi i Sundhedskartellets Forhandlingsudvalg har draget den konklusion, at vi afventer den endelige stillingtagen til forligene til underviserne har været i realitetsforhandlinger med arbejdsgiverne. På den måde blev OK13 også noget særligt!

Arbejdsgivernes samlede lockout har konsekvenser i forhold til færdiggørelsen af flere organisationers forhandlinger. Det gælder også de organisationer i Sundhedskartellet, som har overenskomster for SOSU-skolerne.

Jeg vil gerne understrege, at vi dermed ikke har varslet konflikt overfor arbejdsgiverne. Og med mindre vores medlemmer på et senere tidspunkt fortæller os noget andet, så står vi ved det resultat, vi har forhandlet hjem.

Sundhedskartellets Forhandlingsudvalg har ene og alene besluttet at udskyde den endelige stillingtagen for at lægge pres på dem, der sidder tilbage ved bordet. Ikke fordi vi vil blande os i indholdet i arbejdstidsdiskussionen mellem Danmarks Lærerforening og KL. Men udelukkende for at værne om aftaleretten og medindflydelsen som to væsentlige elementer i vores danske aftalemodel.

Det synes vi, at vi skylder den danske model.

Kernen i den danske model er jo netop at vi – arbejdsgiverparter og lønmodtagerorganisationer – sætter os sammen ved forhandlingsbordet og finder løsninger også på de svære udfordringer. Det er derfor ikke godt nok, når arbejdsgiversiden ikke vil medvirke til reelle forhandlinger.

Samtidig skal vi huske, at arbejdsgiverne allerede ved indgåelse af forligene har taget det forbehold for deres endelige stillingtagen til vores forlig, at der er en samlet tilbagemelding fra B-siden.

Men jeg kan godt forstå, hvis nogen tænker:

Hvordan er arbejdsmarkedet endt i en situation, hvor vi hverken kan forhandle rimelige lønforbedringer eller sikre, at alle parter kommer i realitetsforhandlinger?

Det spørgsmål er der ikke nogen enkel forklaring på. Men vi skal finde en del af forklaringen i de forandringer, som den økonomiske krise har bragt med sig.

Jeg ved, at I alle sammen kan huske 2008. Måske især for den omfattende konflikt. Men også for efteråret 2008. Det var i de måneder, hvor den internationale økonomi brød sammen.

Vi kan alle sammen huske, hvordan den amerikanske stat pludselig måtte overtage de største realkreditvirksomheder. Hvordan korthuset ramlede under investeringsbanken Lehman Brothers. Hvordan Dow Jones indekset på Wall Street pludselig var i frit fald.

Vi kan også huske, hvordan alt det, der skete i USA pludselig blev nærværende for os alle sammen. Store virksomheder brød sammen, forbruget raslede ned og den økonomiske aktivitet svandt ind.

Dermed blev den finansielle krise efterfulgt af en bundfrossen, global recession, som stadig ligger som en tung dyne hen over vores del af verden.

Krisen rykkede pludselig tæt på – også ind i vores hverdag. Og Sundhedskartellets medlemmer har mærket det hver dag lige siden.

Vores medlemmer mærker krisen, når bioanalytikerens eller farmakonomens mand mister sit arbejde.

Når jordemoderen, fysioterapeuten eller sygeplejersken ikke kan få sit hus solgt.

Når radiografens, den psykomotoriske terapeuts eller tandplejerens børn ikke kan få foden indenfor på arbejdsmarkedet.

Eller når ergoterapeutens, fodterapeutens eller den kostfagliges egne lønforbedringer bliver mindre på grund af en negativ reguleringsordning.

Når afdelingen skal effektivisere for ottende gang. Når sygehuset eller kommunen skal igennem endnu en fyringsrunde.

Der er ingen af os, der går fri af den økonomiske krise. Og skulle vi et øjeblik drømme os hen til en anden verden, bliver vi hurtigt vækket igen.

Af Lars Løkke, som varsler nulvækst i den offentlige sektor. Eller af Bjarne Corydon, som vil halvere den offentlige vækst og effektivisere for 12 milliarder i den offentlige sektor frem mod 2020. På trods af at flere ældre. På trods af flere kronisk syge. På trods af, at varig vækst skabes af en privat sektor i et tæt samspil med en stærk offentlig sektor.

Men hvordan hænger alt det sammen med vores forhandlingsresultat?

Den økonomiske krise hænger sammen med vores forhandlingsresultat på to måder.

For det første har krisen ændret den økonomiske virkelighed– og dermed også vores muligheder for at skaffe lønforbedringer til Sundhedskartellets medlemmer.

For det andet har krisen røkket ved det tankegods, som lige nu styrer samfundsudviklingen. Det er Corydons og Løkses udmeldinger et levende bevis på.

Der er ingen grænser for, hvor meget, man vil presse de offentlige ansatte. Og dermed har landets øverste ledelse sanktioneret en

barsk kurs, som også smitter af på den offentlige sektor, som vores medlemmer er en del af.

Det er den virkelighed vi står i:

En krise på den ene side, som umuliggør ethvert forsøg på at sprænge de økonomiske rammer. Og en forhandlingsmodpart på den anden side, som i ly af krisen forsøger at udvide sine beføjelser på bekostning af medarbejderne.

Jeg vil gerne illustrere arbejdsgivernes tilgang til forhandlingerne ved at vise lidt af den video, som KL lagde på nettet lige før forhandlingerne. Her fortæller forhandlingsdirektør Sine Sunesen om KL's krav til forhandlingerne. Videoen kommer her.

[VIDEO]

Den video, vi lige har set, understreger den barske tilgang, arbejdsgiverne har haft. Den tilgang bliver vi nødt til at forholde os til.

Hvilken vej skal vi så gå som forhandlingsfællesskab og faglige organisationer?

Skal vi give op og lade arbejdsgiverne tromle hen over medarbejderne? Aldrig nogensinde!

Skal vi gå på barrikaderne som i Sydeuropa og selv smide den danske model over bord?

Eller skal vi stå op mod stormen og arbejde os frem til det bedste resultat?

Jeg tror på det sidste. Og det er lige præcis den vej, Sundhedskartellet har valgt ved OK13.

Efter min indledende tale vil jeg sammen med Sundhedskartellets forhandlingschef Helle Varming gennemgå selve forhandlingsresultatet.

Som I allerede ved, er der tale om smalle aftaler. Det vil jeg ikke lægge skjul på. Udover, at vi nu får de akademiske medarbejdere med, så er der ikke noget banebrydende i nogen af aftalerne. Og jeg kender vores medlemmer alt for godt til at forsøge at oversælge et overenskomstresultat.

Men en aftale skal også måles på alt det, vi fik forhindret. Og her synes jeg, vi har vist vores værd som faglige organisationer.

I lande som Spanien, Grækenland og Irland bliver offentligt ansatte ligefrem dikteret ned i løn – og hertil kommer så inflationen.

Så galt er det ikke gået i Danmark. Men fakta er, at vi op til OK13 har været udsat for et bombardement af krav fra arbejdsgiverne. Dem har vi afværget.

Lad mig blot nævne nogle af arbejdsgivernes krav:

- Vores arbejdsgivere ville have lettere adgang til at omlægge tjenesten.
- De ville bestemme, hvornår den 6. ferieuge skulle afholdes og de ville fjerne muligheden for at få den udbetalt
- De ville udskyde tidspunktet for retten til seniordage
- Og de ville straffe de medlemmer økonomisk, som varsler barselsorlov for sent.

Samtidig indledte arbejdsgiverne et regulært stormløb mod tillidsrepræsentanterne og MED-systemet. Både KL og Danske Regioner ville forringe vilkårene for TR og MED-udvalgene. Og TR-suppleanterne ville de simpelthen af med.

I regionerne ville man også have en stærk begrænsning af mulighederne for at vælge Leder-TR

Vi slog ring om tillidsrepræsentanterne og MED-systemet. For vores medindflydelse og ret til at vælge tillidsrepræsentanter er helt afgørende for den danske arbejdsmarkedsmodel og for det offentlige sundhedsvæsen. Og vi fastholdt adgangen til at vælge Leder-TR.

Jeg er meget tilfreds med, at vi har slået angrebet på TR og MED-systemet tilbage. Og det er et lyspunkt, at vi som samlet fagbevægelse stod sammen – ikke bare i Sundhedskartellet men også med de andre organisationer.

Det sammenhold skal vi bygge videre på i fremtiden. For den offentlige sektor er ude i et historisk stormvejr. Og alle os, der tror på et stærkt, offentligt sundhedsvæsen strider os gennem uvejret.

Men vi holder os oprejst i stormen. Vi har fået det bedst mulige resultat ud af situationen. Vi har afværget stort set alle de urimelige arbejdsgiverkrav. Og sidst – men ikke mindst – har vi bevaret troen på fremtiden og på fællesskabet mellem arbejdstagere. Det synes jeg godt, vi kan være bekendt!

Nu venter vi på, at de sidste parter kan komme i realitetsforhandlinger, så Sundhedskartellets Forhandlingsudvalg kan godkende de samlede aftaler, og vi kan sende det til urafstemning.

Men vores medlemmer står også undrende overfor det som sker i øjeblikket, og derfor skal vi allerede nu i dialog med medlemmerne. Det skal vi støtte hinanden i. Og jeg ser frem til, at vi i fællesskab kommer i mål med OK13.

Tak for ordet!

